

Skrivena povijest četrdesetoga retka – broj devetnaest

Druga nevolja – šesti dio

Jeff Pippenger

2026-07-20

Knjige Daniela i Otkrivenja nadopunjuju jedna drugu, što znači da zajedno bivaju usavršene.

„U Otkrivenju se susreću i završavaju sve knjige Biblije. Ovdje je dopuna knjizi proroka Daniela.” Djela apostolska, 585.

Kraljevstva biblijskog proročanstva trebaju biti u središtu pozornosti proučavatelja proročanstva, jer se upravo ondje prvenstveno iznosi izvanjska povijest posljednjih dana.

„Daleko je bolje upoznati, u svjetlu Božje riječi, uzroke koji upravljaju usponom i padom kraljevstava. Neka mladi proučavaju ove zapise i neka vide kako je istinski napredak naroda bio nerazdruživo povezan s prihvatanjem božanskih načela. Neka proučavaju povijest velikih reformacijskih pokreta i neka vide kako su ta načela, premda prezrena i omražena, a njihovi zagovornici dovođeni u tamnicu i na gubilište, upravo tim žrtvama trijumfirala.“ Odgoj, 238.

Svete povijesti, bilo da je riječ o „velikim reformnim pokretima” ili o „usponu i padu kraljevstava”, u Božjoj su Riječi pitanje života ili smrti. Pavao je zabilježio u 2. Solunjanima, drugom poglavlju, da oni koji ne ljube istinu, a potom primaju silnu zabludu, to čine zato što su izabrali odbaciti poruku koju je Pavao u tom odlomku označio. Taj odlomak prepoznaje odnos poganskoga Rima i papskoga Rima, što je također odnos Pergama i Tijatire, a isto tako i odnos željeza i gline, kao i odnos zmaja i zvijeri. Uspon papskoga Rima, prikazan Tijatir om, i pad poganskoga Rima, prikazan Pergamom, istina je koju mrze oni koji primaju silnu zabludu.

U mileritskoj povijesti rasprava između milerita i protestanata, koja je našla svoje mjesto na pionirskoj karti iz 1843., vodila se oko toga koja je povijesna sila u četrnaestom retku jedanaestog poglavlja Daniela predstavljena kao „nasilnici iz tvoga naroda”. Jesu li ti nasilnici bili uspon poganskoga Rima, kako su tvrdili mileriti, ili pad Seleukida, kako su tvrdili protestanti?

„Svakoj je naciji koja je stupila na pozornicu djelovanja bilo dopušteno zauzeti svoje mjesto na zemlji, kako bi se vidjelo hoće li ispuniti naum ‘Stražara i Sveca’. Proročanstvo je pratilo uspon i pad velikih svjetskih carstava — Babilona, Medo-Perzije, Grčke i Rima. Sa svakim od njih, kao i s narodima manje moći, povijest se ponavljala. Svaki je imao svoje vrijeme kušnje, svaki je podbacio, njegova je slava uvenula, njegova je moć iščezla, a njegovo je mjesto zauzeo drugi....“

“Iz uspona i pada naroda, kako je to jasno izloženo na stranicama Svetoga pisma, trebaju naučiti koliko je bezvrijedna puka izvanjska i svjetovna slava. Babilon, sa svom svojom silom i svojom veličanstvenošću, kakvu naš svijet od tada više nikada nije vidio,—silom i veličanstvenošću koje su se ljudima onoga doba činile tako postojanima i trajnima,—kako je

potpuno iščeznuo! Kao 'cvijet trave' propao je. Tako propada sve ono što nema Boga za svoj temelj. Jedino ono što je povezano s Njegovom namjerom i izražava Njegov karakter može opstati. Njegova su načela jedine postojane stvari koje naš svijet poznaje." Odgoj, 177, 184.

Biblijska povijest jest viđenje za koje je Salomon rekao da, kada ga nema, narod propada. Mileriti su prepoznali i objavili sto pedeset godina prikazanih kao „pet mjeseci” u devetom poglavlju Otkrivenja, u petom i desetom retku, ali nisu duboko pronikli u povijest prikazanu u devetom poglavlju Otkrivenja. Ispravno su prepoznali pet mjeseci iz desetog retka, ali su očito smatrali da, budući da i peti i deseti redak sadrže izraz „pet mjeseci”, to jednostavno predstavlja naglasak na proročanstvu o mučenju prikazanom u oba retka. Sada se lako može pokazati da, kada peti redak prikazuje „pet mjeseci”, to predstavlja sto pedeset godina koje su započele Muhamedovom smrću 632. godine, a završile 782. godine poniženjem carice Irene Bizantskoga, odnosno istočnoga Rimskog Carstva.

Pioniri su bili u pravu u svojoj primjeni desetoga retka na bitku kod Nikomedije 27. srpnja 1299. kao početak sto i pedeset godina koje su završile poniženjem posljednjega Konstantina koji je vladao u Carigradu 27. srpnja 1449. Redak na redak, razdoblje od sto i pedeset godina označava svjetski islam, kako ga predstavljaju i prvi jao islama Arabije i drugi jao islama Turske. Islam koji je zajedno ponizio i cara i caricu označava svjetski islam koji osvaja kraljevstvo sastavljeno od žene, predstavljene Irenom, i muškarca, predstavljenog Konstantinom Posljednjim.

U sto i pedeset godina koje završavaju poniženjem Irene, islam Arabije preuzima područje ili teritorij Bizanta, ostavljajući Irenu u tako poniženom položaju da je bila prisiljena tri godine plaćati danak, uz ostala nametanja. Kada se dogodilo poniženje Konstantina posljednjega, ono je označilo početak četverogodišnjeg razdoblja koje završava opsadom i rušenjem prijestolnice istočnoga Rima. U oba slučaja bio je to islam, arapski islam za Irenu i turski islam za Konstantina posljednjega. U posljednjim danima svjetski islam, kako ga predstavljaju dva svjedoka arapskoga i turskoga islama izložena u prvome i drugome jao; najprije će zauzeti teritorij, a potom prijestolnicu. Politički entitet posljednjih dana, predstavljen Konstantinom istočnoga Rima, simbolično je sjedinjen s religijskim entitetom posljednjih dana, predstavljenim Irenom istočnoga Rima. Izraz politički i religijski entitet rabim kako bih naznačio da se simbol slike zvijeri najprije pojavljuje u Sjedinjenim Državama, a potom u svijetu. Slika zvijeri simbolički je brak Konstantina i Irene, koji su oboje poniženi gubitkom svojega teritorija i prijestolnice islamu.

Njihov se brak prepoznaje usklađivanjem dviju povijesti, a predočen je bio brakom između Constantije i Licinija 313. godine, kada je na snagu stupio Milanski edikt, te je simbolična crkva Smirne završila, a simbolična crkva Pergama započela. Oni koje Pavao označuje kao one koji primaju silnu zabludu odbijaju vidjeti Pavlovu poruku upozorenja koja uključuje otpad prije nego što se otkrije čovjek grijeha. Taj se otpad zbiva u povijesti Pergama, a čovjek grijeha bio je otkriven 538. godine, kada je započela crkva Tijatire.

Neka vas nitko ni na koji način ne zavede; jer taj dan neće doći ako prije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje, tako da kao Bog sjedne u hram Božji, pokazujući samoga sebe da je Bog. 2 Solunjanima 2,3. 4.

Povijest istočnoga Rima pruža dva svjedoka proročkoj istini koja je također prikazana u simboličkom odnosu istočnoga Rima prema zapadnomu Rimu. U tom je odnosu zapadni Rim crkva, a istočni Rim država. Rim je spoj crkve i države, prikazan kao željezo i glina u drugom poglavlju Danielove knjige.

Jedan od razloga zbog kojih se može uvjerljivo uvidjeti da u posljednjim danima islam diljem svijeta dolazi protiv sile prikazane kao spoj crkve i države, oduzimajući joj teritorij i glavni grad, poduprt je s još dva svjedoka iz svete povijesti devetoga poglavlja Otkrivenja. Osman je osvojio područje Nikomedije 27. srpnja 1299., a potom je dvije godine kasnije, 1301., osvojio područje Niceje. Njegov je sin osvojio glavni grad Niceju 1331., a isti je sin osvojio glavni grad Nikomediju nakon četverogodišnje opsade koja je završila 1337. godine. Pioniri su uz Osmana označili 27. srpnja 1299., ali nikada nisu promotрили sljedeću bitku, bitku za Niceju, kao povijesni drugi korak u uspostavi Osmanskoga Carstva. Dana 27. srpnja 1299. bio je prvi od nekoliko koraka prema nedjeljnom zakonu. Prva dva koraka turskoga islama označila su početak proročanstva koje je završilo 1449., zatim ponovno 1840., potom ponovno 11. rujna, a zatim ponovno 31. prosinca 2023.

Prvi od ta dva koraka označio je ne samo početak sto pedeset godina, nego je također označio i početak trideset i osam godina. Započeo je kada je Osman zauzeo područje Nikomedije, a završio je trideset i osam godina poslije kada je Osmanov sin zauzeo glavni grad Nikomedije na kraju četverogodišnje opsade 1337. godine. Broj trideset i osam predstavlja „ustajanje“, a početni korak Osmanova zauzimanja toga područja označio je uzdizanje turskog islama. U tom prvom koraku od trideset i osam godina, „četverogodišnja“ opsada označava završetak. U posljednjem koraku sto pedeset godina nanosi se poniženje i četiri godine poslije, 1453. godine, zauzet je glavni grad istočnoga Rima.

Bilo da su to bili osmanski Turci 1453., ili Osmanov sin koji je zauzeo i Nikomediju 1337. i Niceju 1331., u sva tri slučaja svaki je glavni grad u nekom trenutku povijesti služio kao prijestolnica istočnoga Rima. Sve tri crte prepoznaju osvajanje istočnoga Rima. Svaka od tih triju crta prepoznaje islam kako najprije osvaja područje, a potom i prijestolnicu istočnoga Rima. Ime sva tri glavna grada isto je kao i ime područja. Svaka od tih triju crta ima posebne povijesne ličnosti alfe i omega. Dok prepoznaje odnos crkve i države uz poniženje i cara i carice od strane islama, proročko poniženje povezuje njihove crte sa zapadnim Rimom, koji je također bio ponižen od Konstantina Velikoga kada je 330. izabrao Konstantinopol umjesto grada Rima. Konačno poniženje zapadnoga Rima došlo je 476. s posljednjim carem, a od tada je nastavio ubrzano propadati.

Zapadni Rim u odnosu na istočni Rim bio je crkva; istok je bio država. Poniženje na početku 330., zatim poniženje 476., a potom 782. i onda ponovno 1449. Niz poniženja koji započinje podjelom kraljevstva, nakon čega 476. slijedi poniženje gubitkom cara, a time i carstva, da bi potom islam donio poniženje najprije području istoka 782., a zatim prijestolnici istoka 1453.

Islam biblijskog proroštva iznosi na vidjelo slijed i istočnoga i zapadnoga Rima, a svjetlo koje islam danas proizvodi u skladu je s tim, ali daleko nadilazi ono što je temeljno svjetlo o islamu bilo

za milleritske pionire. Vrijeme kušnje koje je započelo 2024. pitanjem tko su „razbojnici tvoga naroda koji će uspostaviti viđenje” bilo je alfa razdoblja kušnje, a sada, na kraju razdoblja kušnje, svjetlo iz teme o islamu u devetom poglavlju Otkrivenja pridodaje svjedoke zapadnoga i istočnoga Rima koji nikada nisu bili razmatrani sve do ovih sadašnjih posljednjih dana.

Proročke crte islama predstavljene u devetom do jedanaestom poglavlju povezuju povijesne crte smještene u redcima deset do šesnaest jedanaestog poglavlja Daniela pružajući svjedočanstva koja se povezuju s crtama o kojima se već raspravlja u ovim člancima. No unutar proročke ilustracije uspona islama nalazi se i uspon pokreta milerita te pokreta sto četrdeset i četiri tisuće. Dva četverogodišnja razdoblja, čvrsto smještena unutar vremenskih proročanstava Otkrivenja 9 i kao njihov sastavni dio, pružaju svjedočanstvo o četiri godine od 1840. do 1844. godine. Godine 1844. proročkog vremena više nema, stoga se simbolično četverogodišnje razdoblje određuje svojim proročkim obilježjima, a ne vremenom. Prvo četverogodišnje razdoblje označava kako je islam osvojio Nikomediju, nekadašnju istočnu rimsku prijestolnicu, 1337. godine, trideset i osam godina nakon što je njegov otac osvojio to područje. Drugo četverogodišnje razdoblje označava poniženje političkih i vjerskih vladara istočnoga Rima 1449. godine, koje je prouzročio islam, a treće četverogodišnje razdoblje označava slavno očitovanje Božje sile kada je anđeo koji je obasjao zemlju svojom slavom sišao 11. kolovoza 1840. godine.

Mileritska povijest prvoga i drugoga anđela usklađena je s poviješću trećega anđela tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. To završno djelo pečačenja jest brisanje grijeha, ono je sjedinjenje božanskoga s ljudskim i odvija se tijekom rata koji donosi islam.

I on otvori bezdan, i iz bezdana se podiže dim kao dim velike peći; i sunce i zrak potamnješe od dima bezdana. I iz dima iziđoše na zemlju skakavci; i dana im je vlast kakvu imaju škorpion i zemaljski. I rečeno im je da ne smiju nauditi travi zemaljskoj, ni ikakvu zelenilu, ni ikakvu stablu, nego samo onim ljudima koji nemaju pečat Božji na svojim čelima. Otkrivenje 9,2-4.

Savršeno ispunjenje svakog proročanstva jest u posljednjim danima, stoga ovaj odlomak prepoznaje pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće. Proročanstvo o islamu u Otkrivenju devet pruža povijesni ključ koji, u povijesti što je kulminirala 11. kolovoza 1840., kada je islam bio obuzdan, zajedno donosi najpotpuniji prikaz sile koja uspostavlja viđenje. Od toga se trenutka svjedočanstvo Otkrivenja devet protegnulo u deseto poglavlje i u povijest prvoga i drugoga anđela. Zatim u jedanaestom poglavlju treći jao iznenada dolazi kod nedjeljnog zakona, kada počinje silni poklič trećega anđela. Deveto poglavlje jest ključ islama u ustrojavanju uspona i pada kraljevstava izloženih u Danielu i Otkrivenju. Deseto i jedanaesto poglavlje prepoznaju iskustvo sto četrdeset i četiri tisuće mudrih djevica. Deveto poglavlje prepoznaje simbol koji uspostavlja vanjsko viđenje, a deseto i jedanaesto poglavlje prepoznaju unutarnje viđenje povezano sa slijeđenjem Janjeta u Svetinju nad svetinjama.

Deseto poglavlje Otkrivenja otvara se Kristom kao moćnim anđelom koji silazi s otvorenom knjižicom. Taj se događaj ispunio 11. kolovoza 1840. na završetku proročanstva iz Otkrivenja 9, koje označuje tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana. Otkrivenje 10 prikazuje povijest

nadalje sve dok poruka nije postala gorka u Ivanovu trbuhu 22. listopada 1844. Četiri godine od 1840. do 1844. započinju dolaskom prvoga anđela, a završavaju dolaskom trećega anđela. Te četiri godine koje su uslijedile nakon ispunjenja od 11. kolovoza 1840. bile su predložene četirima godinama od 27. srpnja 1449. do 1453. na početku tristo devedeset i jedne godine i petnaest dana. Oba ta četverogodišnja razdoblja podudaraju se s četirima godinama opsade Nikomedije od 1333. do 1337. Simbolično, istočni Rim bio je osvojen od islama tri puta. Prvi put bilo je to pri opsadi Niceje 1331., zatim pri četverogodišnjoj opsadi Nikomedije 1337., a potom pri opsadi Konstantinopola 1453.

Dioklecijan je pravno podijelio Rim na istok i zapad 293. godine, a Konstantin je proročki podijelio Rim na istok i zapad 330. godine. Godine 395., nakon smrti cara Teodozija I., carstvo je formalno i trajno podijeljeno kada je svojim dvama sinovima ostavio istok i zapad u baštinu. Katolička se crkva podijelila na istok i zapad 1054. godine u „velikom raskolu“. Podjela je bila postupna, kao i propast koja je uslijedila. Ta podjela ostaje sve do današnjega dana. U roku od pedeset godina od toga datuma, zapadna crkva u Rimu započela je otprilike dvjesto godina križarskih ratova protiv islama. Zapadni Rim pao je kada je 476. godine izgubio svojega posljednjeg cara. Istočni Rim pao je 1453. godine. Papinski Rim pao je 1798. godine. Paganski Rim podijelio se na istok i zapad 293., 330. i 395. godine. Papinski Rim podijelio se na istok i zapad 1054. godine. Sestra White prepoznaje uspon i pad kraljevstava kao primarno uporište u proučavanju Božje riječi.

Kraljevstva koja su iznesena na svjetlo povijesti iz devetog poglavlja Otkrivenja jačaju dokaz da je Rim taj koji uspostavlja viđenje. Proročka povezanost između islama i sto četrdeset i četiri tisuće dokaz je da je poruka ponoćnog poklika, koja je bila predložena time što je Krist jahao u Jeruzalem na magarcu, predstavljena vremenskim proročanstvom koje je započelo u vrijeme prvoga jaoa, nastavilo se u drugom dijelu proročanstva u drugome jaoi i doseglo svoje ispunjenje u četverogodišnjoj povijesti u kojoj je milleritski pokret prvoga i drugoga anđela započeo ispunjenjem upravo toga proročanstva. Proročanstvo je započelo simbolom „trideset i osam i dvije godine“ (1299. i 1301.), koje su označile uspon islama, a završilo je simbolom „trideset i osam i dvije godine“ (1838. i 1840.), koje su označile uspon millerita.

Godine 1844., na završetku četverogodišnjeg razdoblja millerita koje je bilo predloženo opsadom od 1333. do 1337. te od 1449. do opsade 1453., proročko se vrijeme više nije smjelo primjenjivati. Podizanje stijega sto četrdeset i četiri tisuće izravno je povezano s proročanstvom u kojemu je islam uzdignut.

Juda, tebe će hvaliti tvoja braća: ruka će ti biti za vratom neprijateljima tvojim; sinovi oca tvojega klanjat će ti se. Juda je lavić: s plijena si se, sinko moj, podigao; sagnuo se, legao kao lav i kao stari lav; tko će ga razdražiti? Žezlo se neće odvojiti od Jude, niti zakonodavac između nogu njegovih, dok ne dođe Šilo; i njemu će pripadati pokornost narodā. Privezujući magare svoje za lozu, i magareće mlado svoje za plemenitu lozu; oprao je haljine svoje u vinu i odjeću svoju u krvi grožđa: oči će mu biti crvene od vina, i zubi bijeli od mlijeka. Postanak 49:8–12.

Sto četrdeset i četiri tisuće savršeno odražavaju Kristov karakter, a Krist je, među ostalim simboličkim prikazima, „izabrana loza“. Jišmael je u Postanku 16,12 označen kao „divlji“ čovjek.

I bit će divlji čovjek; ruka će njegova biti protiv svakoga čovjeka, i ruka svakoga čovjeka protiv njega; i živjet će pred licem sve svoje braće.

Riječ prevedena kao „divlji“ označuje divljega arapskog magarca. Kristovi predstavnici u posljednjim danima jašu na poruci divljega arapskog magarca, magarca na kojemu je Krist ujahao u Jeruzalem, magarca koji je naposljetku progovorio nakon što ga je Bileam udario treći put. Glasnici koji su proglasili poruku koja je osnažila poruku prvoga anđela 1840. godine nisu vidjeli relevantno i važno proročanstvo od sto pedeset godina upravo u onoj proročkoj povijesti u kojoj se nalazila poruka koja je osnažila pokret. Nisu vidjeli dva četverogodišnja razdoblja u tom istom vremenskom proročanstvu koja su predočavala povijest od 1840. do 1844. godine. Lav iz plemena Judina sada otvara svjetlo iz „starih staza“ koje nikada prije nije bilo viđeno, i to je svjetlo u skladu s onim svjetlom koje se otvara od 31. prosinca 2023. Ono uklanja svaku sumnju je li islam taj koji udara Nashville. To svjetlo rasvjetljuje simbol Rima, postajući tako omega-izjavom u odnosu na alfa-prijepor 2024. godine o razbojnicima tvoga naroda, a također je i omega-simbol rasprave o tom istom simbolu u mileritskoj povijesti. Ono utvrđuje da je islam iz vremenskih proročanstava Otkrivenja devet vanjska poruka tijekom unutarnje povijesti vremena pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Tu činjenicu poučavamo već neko vrijeme, ali sada se može pokazati na jednoj liniji koja počinje u Otkrivenju devet, a završava u Otkrivenju jedanaest. Treće četverogodišnje razdoblje povezano s vremenskim proročanstvom islama, koje se ispunilo od 1840. do 1844. godine, prikazuje vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Po velikom potresu iz Otkrivenja jedanaest sto četrdeset i četiri tisuće bivaju podignute kao stijeg.

U Ezekielu trideset i sedam podizanje Božjega naroda kao vojske proces je u dva koraka koji je bio unaprijed predočen stvaranjem Adama. Najprije je Adam bio oblikovan od praha zemaljskoga, a zatim je Krist udahnuo u njega dah života. U Ezekielu prvo proroštvo oblikuje mrtva tijela, ali ona su još uvijek mrtva. Zatim se četiri vjetra puštaju da dahnu na tijela, i ona ustaju kao silna vojska. Brojevi trideset i osam i četrdeset predstavljaju ta dva koraka.

Nastavit ćemo s ovim temama u sljedećem članku.

Nakon toga bijaše blagdan židovski, te Isus uziđe u Jeruzalem. A u Jeruzalemu, kod Ovčjih vrata, ima kupalište koje se hebrejski zove Bethesda i ima pet trijemova. U njima je ležalo veliko mnoštvo nemoćnika, slijepih, hromih, usahljelih, čekajući gibanje vode. Jer anđeo bi u određeno vrijeme silazio u kupalište i uzbukavao vodu; i tko bi prvi, nakon što se voda uzburka, sišao, ozdravio bi od bilo koje bolesti koju je imao. A bijaše ondje neki čovjek koji je bolovao od svoje nemoći trideset i osam godina. Kad ga Isus ugleda gdje leži i dozna da je već dugo u tome stanju, reče mu: Hoćeš li ozdraviti? Odgovori mu nemoćnik: Gospodine, nemam nikoga da me spusti u kupalište kad se voda uzburka; dok ja dođem, drugi siđe prije mene. Isus mu reče: Ustani, uzmi svoju postelju i hodi. I odmah čovjek ozdravi, uze svoju postelju i hodaše; a toga istoga dana bijaše subota. Ivan 5,1–9.

Sada ustanite, reko, i prijeđite preko potoka Zereda. I prijeđosmo preko potoka Zereda. A vrijeme u kojemu smo išli od Kadeš-Barnee dok ne prijeđosmo preko potoka Zereda bilo je trideset i osam godina, dok sav naraštaj ratnika nije izumro isred tabora, kao što im se Gospod zakleo. Ponovljeni zakon 2:13, 14.